

CAMPANYA INSPECTORIAL 2018 / 2019

“PRIMER, ELS ÚLTIMS”

“El vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits” (Mt. 18, 12 – 14)

RECÉS 1: L'OVELLA PERDUDA

El Pare no vol que es perdi ni un d'aquests petits.

Preguem

Prenem consciència del bé que fem i que tenim ocasió de fer cada dia allí on vivim i amb les persones amb les qui compartim treball, amistat, convivència, comunitat... Ens alegrem de les possibilitats que tenim, però també reconeixem les nostres misèries.

Demanam el do de deixar de banda maldecaps i preocupacions, i d'obrir-nos a la seva Paraula i deixar-nos guiar per ella.

Demanam el do de comprendre l'Evangelí que contemplarem i de conèixer, estimar i seguir millor Jesucrist i donar-lo a conèixer als altres.

Fets de vida

Qui són els més petits del nostre entorn?

Quin lloc ocupen en la nostra societat? Podem aportar notícies que hem escoltat o bé situacions que hem viscut nosaltres mateixos.

Mt 18,1-5.10.12-14

✓ Llegim l'evangelí:

El més gran en el Regne del cel

En aquella ocasió, els deixebles preguntaren a Jesús: -Qui és el més important en el regne del cel?

Jesús va cridar un infant, el posà enmig d'ells i digué: -En veritat us ho dic: si no canvieu i us feu com els infants, no entrareu pas al Regne del cel. Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant és el més gran en el Regne del cel. I qui acull un infant com aquest en nom meu, a mi m'acull.

Paràbola de l'ovella perduda

Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, perquè us asseguro que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial. Què us sembla? Si un home té cent ovelles i se li n'esgarria una, no deixa les noranta-nou a la muntanya i va a buscar l'esgarriada? I si l'arriba a trobar, en veritat us dic que té més alegria per aquesta ovella que per les noranta-nou que no s'havien esgarriat. Igualment, el vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits.

Comentari bíblic

El capítol 18 de l'evangeli de Mateu està tot sencer dedicat a la relació entre els membres de la comunitat. Jesús ens exhorta a acollir els petits, i a posar-nos a disposició dels altres, per a poder entrar en el Regne del cel.

Contrasta la preocupació dels deixebles de Jesús ("Qui és el més important en el Regne del cel?" cf. Mt 18,1) amb la presentació que fa d'ell mateix el propi Jesús: ell és el Fill de l'home sofrent, i el Fill de Déu fet plenament home com nosaltres (cf. Mt 17,21-26).

Jesús, fet infant en el pessebre de Betlem, ens demana a nosaltres ser com infants per a entrar en el Regne del cel. Darrera dels petits s'amaga el propi Déu que, per mitjà dels seus àngels, atén i vetlla per cadascun d'ells (Mt 18,2-5).

L'evangeli ens afegeix la breu paràbola de l'ovella perduda (Mt 18,12-14). Déu, el pastor de la paràbola, és capaç de buscar la perduda i carregar-se-la sobre les seves espatlles, perquè per a Déu tots som molt importants i no vol que es perdi ni un de sol, per petit que sigui. Amb ulls humans, arriscar-se a perdre noranta-nou ovelles per a salvar-ne una no té sentit. Per a Déu, en canvi, sí que té sentit: tots són igualment d'importants als seus ulls.

Els petits als ulls humans, siguin infants, siguin indigents, siguin ancians, o siguin estrangers... o una simple ovella perduda!, són els més importants en el Regne del cel perquè ells mereixen tota l'atenció de Déu, i amb ells s'identifica Jesús. Acollir-los és acollir el mateix Jesús, menysprear-los o, simplement, no tenir-los en compte, és passar de Jesús.

- ✓ Tornem a llegir personalment amb calma el text evangèlic.

Què anem descobrint de Jesús? Quina Bona Notícia em vol transmetre?

- ✓ A la llum d'aquest Evangeli pensem en les experiències personals, d'Església, de comunitat religiosa o educativa. Ens preguntem si estem en línia evangèlica i salesiana.

Si algú aspira a ser el primer, a tenir un càrrec, a ocupar un lloc d'honor, etc., que es posi l'últim, que ocupi el lloc dels criats, dels qui no compten, com els infants d'aquell temps. Si és capaç de posar-se en la pell dels petits, dèbils, insignificants, "rebutjats"..., segurament se li passaran les ganes de figurar i, de pas, descobrirà on està Jesús.

La grandesa del Regne no consisteix en escalar el poder, el rang, la influència o amassar diners..., sinó en baixar cap els últims llocs, a fer-se humil (prové del llatí "humus"), és a dir, tocar la terra, posar-se a servir. Aquesta és la justícia, la subversió del Regne.

Si algú busca l'autèntica felicitat, que recordi les benaurances: trobar el Regne comporta una felicitat incontenible (cf. Mt 13,44-45); i Jesús afirma que són els pobres i els perseguits qui la trobaran: *Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel! (...) Feliços els perseguits pel fet de ser justos, perquè d'ells és el Regne del cel!* (Mt 5,3.10). I, de pas, descobrirà que Jesús fou plenament feliç amb els últims.

Si algú busca una comunitat que satisfaci les seves necessitats, que comenci per acollir els últims, els que queden al marge, els que no compten (persones menys intel·ligents als nostres ulls, poc simpàtiques, que s'enrotllen malament o són ancianes...). Acollir el qui no compta és acollir Jesús: *qui acull un infant com aquest en nom meu, a mi m'acull*. I també s'adonarà que necessita una comunitat no per satisfer les seves necessitats, sinó per aprendre a buscar Déu des de la infància, la pobresa, el sentir-se filla o fill estimat (Salm 131).

Si algú ha tingut alguna vegada la temptació de mirar els altres, els petits per sobre de l'espatlla, és a dir, de dalt a baix ("menysprear"), que no oblidí què diu Jesús: *sapiguen que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial*. Per tant, comenceu a mirar amunt, cap al cel, cap a Déu, que sap en tot moment què li està passant a un d'aquests petits que tant estima; que són la nineta dels seus ulls. Cal buscar la mirada de Déu per a trobar en ella aquells que ens mirem com a últims.

Si algú encara pensa que no té cap importància que es perdi un "extraviat", és a dir un membre de la col·lectivitat, de la comunitat que és considerat irrecuperable, que no produeix, que és com un os fora de lloc, que s'ha perdut per "culpa" seva, que "ens està prenent el pa" (com alguns diuen dels emigrants, estrangers, refugiats...), que torni a llegir la paràbola de l'ovella perduda: el Pare no vol que es perdi ni un de sol.

Estem tan acostumats a parlar de números i de tants per cents, que ens sembla desencertat destinar una part del nostre preciós temps a recuperar els insignificants. Per a Jesús, cada individualitat té tant valor com tota la col·lectivitat junta. Les comunitats o els equips de treball que es considerin evangèlics, hauran d'assolir aquest mateix estil de Jesús. No es pot perdre ni un.

Aportem testimonis

Pensem en persones concretes que actuen evangèlicament perquè tenen suficient humilitat, paciència i coratge per a dedicar el seu temps, les seves qualitats als petits i als últims.

Oració personal

M'imagino Jesús davant meu i parlo amb ell com un amic ho fa amb un altre amic. Li obro el cor, li comunico tot el que porto dins després de llegir aquest evangeli.

Potser jo sóc també una ovella perduda en la meva comunitat, en la societat. I penso com ell em tracta, en quina consideració em té. I li dono gràcies.

Crides

Em sento animat a prendre algun compromís?